

[Margrete Auken]

meningsløse på den måde. Hvis man tænker situationen endnu nøjere igennem, tror jeg, de fleste af os kan indse, at det gælder om, at der holdes meget, meget tætte skodder mellem sorgen over at miste en død og så glæden over at kunne være til hjælp. Det må ikke blandes sammen.

Vi vil derfor fastholde den indstilling, vi har haft, at kun personen selv kan give tilsagn og selvfølgelig skal gøre det på et tidspunkt, hvor man ikke er under pres, men det giver jo næsten sig selv.

Vi ønsker faktisk også, at familier skal have afgjort det for deres børns vedkommende, inden de kommer i situationen. Vi mener ikke, at nogen kan afgøre det på vegne af et barn, ældre end 15 år. Det må være et rigtigt tidspunkt at sige, at dér kan den unge selv tage stilling til det, idet vi dog har fulgt anbefalingen om, at fra man er 15, til man er 18 år, skal det ske med forældrenes bifaldelse også, men selvfølgelig sådan, som vi jo altid regner med, at forældre vil lytte nøje til deres unge mennesker.

Vi har som følge af denne holdning indarbejdet Kristeligt Folkepartis forslag som ændringsforslag i L 149, da vores fornemmelse trods alt var, at der var meget i L 149, dér var godt at få vedtaget. Der var en række bestemmelser, vi uden videre mente skulle med.

Vi vil selvfølgelig anbefale, at man stemmer for disse ændringsforslag, for at vi får en lov, der ikke alene tilgodeser logikken i oplevelsen og sproget og menneskers forståelse af, hvad død er, men også tilgodeser respekten for det enkelte menneskes ret til selv at afgøre, om det skal være donor. Vi fastholder altså ganske hårdnakket, at det er sådan, det ser ud.

Så har jeg til sidst to små bemærkninger.

SF beklager, at vi ikke fik afleveret vores betænkning bidrag, altså vores forklaring; og vi undskylder over for Folketinget og sørger for, at det nok skal komme med.

Vi har jo et mindretal; flertallet i vores gruppe mener altså, at vores holdning er mindst lige så meget udtryk for, at man er en ordentlig socialist, når man har den holdning.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

For at der ikke skal herske nogen misforståelser, vil jeg da sige til fru Margrete Auken, at vi ikke på nogen måde på noget tidspunkt har

haft ønske om at forklejnne Etisk Råds arbejde. Det ville ikke være rimeligt. Vi har haft behov for den debat; den tror jeg mange har haft behov for.

Så siger fru Margrete Auken, at vi ikke behøver et nyt døds-kriterium. Det vil jeg godt stille et stort spørgsmålstejn ved, hvis man ellers skal være fair. Jeg er meget enig. Selvfølgelig dør man kun én gang. Men som forslaget ligger her, er det at turde forholde sig til tingenes tilstand og kalde det ved sit rette navn.

Loven tillader ikke hvad som helst. Derfor finder jeg det heller ikke rimeligt, at fru Margrete Auken ligesom forsøger at så mistillid og tvivl. Der er sat stopklodser ind. Det var der også behov for. Jeg vil godt gentage, at det, vi forsøger med dette forslag, og det synes jeg er meget væsentligt at få frem, er blot at turde forholde sig til, som tingenes tilstand faktisk ser ud og vil komme til at se ud fremover. Det synes jeg egentlig er den mest hæderlige måde, man kan gøre det på.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Vi har i dag en glimrende anledning til at lade være med at rive hovederne af hinanden, så jeg skal lade være at gå videre med det, blot gøre fru Lissa Mathiasen opmærksom på, at jeg faktisk i min ordførertale sagde, at alle de stopklodser var bygget ind i loven. Det var ikke deri, anklagen lå. Det anerkender vi, og så vil jeg igen opfordre til, at vi får en debat, hvor det ikke ryger med beskyldninger, fordi det er andre ting, der er på spil her, end hvem der får ret i den her situation.

Jeg føler heller ikke, at vi fra Socialistisk Folkepartis side ikke har ønsket at se tingene i øjnene, tværtimod. Vi er fuldstændig klar over, at vi her står over for nogle panikaldrende situationer. Så siger vi, at vi ikke vil gøre det lettere for os selv – og det var så vores svar – ved blot at indføre ordet død dér, hvor mange mennesker vil opleve at det ikke er tilfældet. Jeg mener som sagt i forhold til den gældende retstilstand og i forhold til retten til at slukke for en respirator, at der ikke er den principielle forskel. Det ved jeg godt at det mener fru Lissa Mathiasen heller ikke at der er. For det ville jo ikke være godt, hvis der var. Altså hvis ikke en hjernedød virkelig havde passeret punktet, havde vi noget at snakke om i dag.